

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2391/2020
15.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Драгане Маринковић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против тужених АД „Железнице Србије“ Београд и АД за железнички превоз робе „Србија Карго“ Београд, кога заступа Ђорђе Ђурић, адвокат из ..., ради накнаде штете за топли оброк и регрес, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 281/20 од 11.02.2020. године, у седници одржаној 15.10.2020. године донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 281/20 од 11.02.2020. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 281/20 од 11.02.2020. године и пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 908/19 од 26.09.2019. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 908/19 од 26.09.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му на име накнаде штете за топли оброк и регрес за период од новембра 2014. до закључно са августом 2015. године солидарно исплате појединачне месечне износе ближе описане у том делу изреке са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ почев од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени АД за железнички превоз робе „Србија Карго“ Београд да му на име накнаде штете за топли оброк и регрес за период од септембра 2015. до октобра 2017. године исплати појединачне месечне износе ближе наведене у том делу изреке са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ почев од доспелости до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му на име накнаде штете за топли оброк и регрес за период од новембра 2014. до закључно са августом 2015. године солидарно исплате појединачне месечне износе ближе описане у том делу изреке са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ од доспелости до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени АД за железнички превоз робе „Србија Карго“ Београд

да тужиоцу на име накнаде штете за топли оброк и регрес за период од септембра 2015. до октобра 2017. године исплати појединачне месечне износе ближе описане у том делу изреке са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ почев од доспелости до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да туженом АД за железнички превоз робе „Србија Карго“ Београд накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 281/20 од 11.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду жалбених трошкова.

Против правноснажне пресуде другостепеног суда тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. ЗПП.

Имајући у виду различиту судску праксу у истој правној ситуацији израженим у пресудама Врховног касационог суда на које је ревидент указао, Врховни касациони суд налази да су у конкретном случају испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, па је ради потребе уједначавања судске праксе донео одлуку као у првом ставу изреке.

Одлучујући о ревизији на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиоца основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код првотуженог до септембра 2015. године од када је запослен код друготуженог као послодавца следбеника на пословима колски отправник. У спорном периоду на снази је био Колективни уговор туженог од 30.11.2002. године, са анексом од 26.07.2006. године. Након извршених статусних промена код првотуженог усвојен је Колективни уговор од 24.03.2015. године ("Службени гласник Железнице Србије" 4/15). Чланом 57. став 2. наведеног Колективног уговора предвиђено је да у вредност једног радног часа укључена вредност накнаде за исхрану у току рада и 1/12 регреса сведена је на 1 радни час. У члану 55. прописано је да се основна зарада утврђује као вредност радног часа коефицијента посла и просечног месечног фонда часова рада од 174 часа. Одредбе Колективног уговора из 2015. године примењују се и на запослене које је друготужени преузео након статусне промене. Наведеним Колективним уговором, а ни другим актима тужених није предвиђено да се накнада за исхрану у току рада и регрес за годишњи одмор посебно исказује у номиналном износу. Вештачењем је утврђено да је запосленом, овде тужиоцу вршен обрачун зараде као производ вредности једног радног часа, коефицијента радног места и месечног фонда часова рада, да на основу података по врстама плаћања наведеним у погледу исплаћених укупних зарада тужиоца за спорни период накнада за исхрану у току рада и накнада за регрес није обрачуната и исказана као посебна ставка, да у поступку вештачења тужени нису доставили акт на основу кога би могао бити утврђен износ накнаде по основу топлог obroка и регреса у уговореној нето цени рада по часу. Вештак је утврдио висину потраживања тужиоца по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада и трошкова регреса за коришћење годишњег одмора у нето износима, а који износи су утврђени према параметрима из раније важећег Колективног уговора ЈЖТП

("Службени гласник РС" 37/95... са изменама објављеним у "Службеном гласнику РС" 7/2000), којим Колективним уговором су уговорени спорни трошкови, као и њихова висина, а обзиром да анекс Колективног уговора из 2006. године, као и сада важећи Колективни уговор закључен 24.03.2015. године не садржи конкретну регулативу која утврђује висину ове накнаде.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиоца закључујући да током спорног периода висина накнаде трошкова за исхрану у току рада и трошкова регреса за годишњи одмор није била уговорена ни уговором о раду, ни неким другим важећим актом на другачији начин од оног који је одређен у наведеном анексу Колективног уговора из 2006. године и Колективном уговору који је у важности код тужених из 2015. године. Чињеница да је тим општим актима уговорено право на накнаду ових трошкова, тако што је укључена у цену радног сата, без номиналног опредељења истих не значи да запосленима, па и тужиоцу, ови трошкови нису исплаћени. По оцени нижестепених судова нема одговарајућег општег акта који би био инструмент за другачију реализацију тражених накнада јер се Општи колективни уговор и Колективни уговори из 1995. и 2000. године, не могу применити у овом случају, с обзиром на то да ни један није на правној снази у утуженом периоду.

Основано се у ревизији указује да су нижестепене пресуде донете уз погрешну примену материјалног права.

Чланом 104. став 1. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/2005, 61/2005, 54/09, 32/13 и 75/14) запослени има право на одговарајућу зараду која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду, а према одредби члана 105. став 3. Закона под зарадом се сматрају сва примања из радног односа осим накнада трошкова запосленог у вези са радом из члана 118. тач. 1 и 4. и других примања из члана 119. и члана 120. тачка 1. овог закона. Одредбом члана 118. став 1. тач. 5. и 6. Закона о раду је прописано да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду и то за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора. Чланом 121. став 1. закона је прописано да је послодавац дужан да запосленом приликом сваке исплате зараде и накнаде зараде достави обрачун.

Влада Републике Србије, Синдикат железничара Србије, Независни синдикат железничара Србије и генерални директор Јавног железничког транспортног предузећа „Београд“ су 30.11.2002. године закључили су Колективни уговор за јавно предузеће „Железнице Србије“ („Службени гласник РС“ бр. 84/2002, 108/2004, 112/2008, 45/2009, 70/2010). Овим КУ послодавац се није обавезао да исплати трошкове накнаде за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор. Анексом тог уговора који се у складу са одредбом члана 31. анекса примењује почев од 01.01.2006. године („Службени гласник Железнице Србије“ број 4/06) је прописано: да се члан 57. КУ мења и гласи: „да запослени има право на зараду која се састоји од зараде за обављени рад и време проведено на раду, примања за исхрану у току рада и примања за регрес за коришћење годишњег одмора (члан 2). Одредбом члана 5. ст. 1. и 2. Анекса је утврђена вредност једног радног часа за период јануар-јуни и јули-децембар 2006. године, а ставом 6. овог члана је утврђено да је у вредност радног часа из става 1. и 2. овог члана укључена

месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 регреса за коришћење годишњег одмора сведено на један радни час.

Колективним уговором за „Железнице Србије“ АД („Службени гласник РС“ број 4 од 24.03.2015. године) је регулисано да се одредбе које се односе на обрачун и исплату зараде, накнаду зараде и осталих примања запослених примењују од 01.02.2015.године. Чланом 57. је такође прописано да је у вредност једног радног часа укључена месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 регреса за коришћење годишњег одмора.

Врховни касациони суд сматра да конкретизација права из наведене одредбе Анекса КУ (из 2006. године) није извршена, односно да се из овако утврђене вредности радног часа не може утврдити који износ представља накнаду трошкова исхране и регреса, јер она није одређена у номиналном износу, ни анексом, а ни у обрачунским листама за исплату зараде тужиоцу. Осим тога, висина накнаде за исхрану у току рада и накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора мора бити одређена у истом номиналном износу за све запослене, без обзира на њихово радно место, коефицијент за обрачун и исплату зараде и на њихову стручну спрему. Због тога се не може прихватити правно становиште нижестепених судова да је вредност ових трошкова урачуната у вредност радног часа, без одређивања висине накнаде у номиналном износу, јер у том случају висина накнаде за исхрану и регрес не би била иста за све запослене, већ би директно зависила од висине коефицијента за конкретно радно место, односно била би у директној сразмери са коефицијентом радног места, што није правилно.

Није било услова за преиначење нижестепених пресуда јер првостепени суд није прихватио ни једну од две варијанте обрачуна коју је вештак изнео у налазу и мишљењу. Имајући у виду напред наведено првостепени суд ће оценити налаз и мишљење вештака на основу члана 8. ЗПП, а уколико се укаже за потребним извешће и допунско вештачење те ће навести разлоге из којих прихвата једну од понуђених варијанти.

У поновном поступку првостепени суд ће имати у виду примедбе из овог решења и донети правилну и закониту одлуку, те ће одлучити о свим трошковима поступка.

На основу члана 416. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић